

[Svend Erik Hovmand]

fald teoretisk – vil kunne anklages efter straffelovens § 295, hvor strafammen er indtil 3 måneders fængsel. Baggrunden virker nærmest grotesk, således som den f. eks. er beskrevet i Berlingske Tidende 27. januar. Og en nøje gennemgang af bekendtgørelsen – og ikke mindst cirkulæret – som uden offentlig information er trådt i kraft 1. januar i år, efterlader indtrykket af helt overdimensionerede bureaukratiske foranstaltninger over for den, der opsætter selv den mindste lille badebro ved stranden.

I forbindelse med besvarelsen vil det være af interesse at få undersøgt, hvilke administrative konsekvenser reglerne må forventes at indebære, hvis sagsbehandlingen skal holdes inden for forsvarlige tidsrammer – samt om cirkulæret og bekendtgørelsen opfylder regeringens tidligere givne tilsagn over for amter og kommuner om ikke at gennemføre nye udgiftskrævende cirkulærer og bekendtgørelser.

Besvarelse (4/2 82):

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Faste anlæg og indretninger på søterritoriet må kun anbringes efter indhentet statslig tilladelse. Dette følger af statens højhedsret over søterritoriet og gælder også bade- og badebroer. Efterhånden som flere sager om småbroer fremkom, besluttede ministeriet i 1959 generelt at fastslå, at tilladelse ikke skulle indhentes, hvis det drejede sig om små broer for en enkelt ejendom på indtil 1,5 m's vanddybde. Denne praksis var ikke holdbar, efter at folketinget havde gennemført lov nr. 314 af 18. juni 1969 om naturfredning, idet bestemmelsen i dennes § 46, stk. 1, forstås således, at det er forbudt at anbringe bade- og badebroer, selv om disse kun berører strandbred eller kyststrækning ved kystlinjen (landfæste). Det er en selvfølge, at ministeriet for offentlige arbejder er forpligtet til at administrere statens højhedsret i overensstemmelse med de tilkendegivelser, som lovgivningen til enhver tid giver. Da det efter naturfredningslovens ikrafttræden blev forbudt uden tilladelse af anbringe en bro landfæste på egen ejendom, måtte man nødvendigvis også kræve en individuel tilladelse til anbringelse af en lille bro på søterritoriet, hvor den enkelte slet ingen dispositionsret har.

Det står ministeriet ganske klart, at der er anbragt utallige små bade- og badebroer uden tilladelse på søterritoriet, hvilket ikke er noget nyt, og man har anset det for spild af arbejdskraft at tage dette spørgsmål op på generelt plan. Imidlertid tager ministeriet konkret sager om eksisterende broer op, hyppigst foranlediget af fredningsinteresser eller af private klagere, herunder naboer. Ministeriets rolle som mægler kan være tidkrævende.

Efter at amtsråd og hovedstadsråd var blevet regional fredningsmyndighed, fandt ministeriet det naturligt at lade disse bestride ministeriets kompetence for små bade- og badebroer, da det almene hensyn, der typisk taler imod, at tilladelse gives, er af fredningsmæssig – landskabsæstetisk – karakter, ligesom konflikter med naboer eller andre klagere i muligt omfang ikke bør forebringes ministeriet. Forhandling herom blev derfor optaget med Amtsrådsforeningen og Hovedstadsrådet, der erklærede sig villige til at medvirke til denne decentralisering, som herefter blev fastslået ved bekendtgørelse nr. 489 af 28. september 1981. Det tilhørende cirkulære tjener til i videst muligt omfang at undgå høringer af andre myndigheder og at give amtsrådene og Hovedstadsrådet anvisning på en rent standardmæssig behandling.

Da en ophævelse af såvel bekendtgørelse som cirkulære vil betyde en mere bureaukratisk og helt central administration af disse sager, vil jeg følgelig ikke tage initiativ til ophævelse af disse regler.

Jeg skal i anledning af spørgsmålet ikke undlade at nævne en skrivelse af 6. december 1973 fra folketingets ombudsmand. En person, hvis interesse i sagen var uoplyst, havde klaget over, at der på søterritoriet uden tilladelse var anbragt 2 rækker pæle med gran- og fyrretræer imellem. Ministeriet anså sagen for at være af meget ringe betydning, men ombudsmanden påtalte, at ministeriet ikke på et tidligere tidspunkt (end ca. 7 måneder efter) havde meddelt klageren, at der ikke forelå tilladelse, hvorpå sagen beroede, og hvornår afgørelse kunne forventes truffet. Ministeriet rejste i den anledning over for statsministeriet spørgsmål om det rimelige i, at sager af så ringe betydning skulle behandles efter så bureaukratiske regler, blot fordi en tilfældig privatperson fandt anledning til